č-c k é. Povinnost tato jest »právním závazkem váznoucím« na tomto jmění kostelním, a jest tedy závazek ten podle § 40 zákona ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. hraditi nejprve z důchodů tohoto jmění a, nestačí-li důchody, z podstaty jmění toho. To se v daném případě taky děje, st-lé svoje požitky nesporně dostávají, práva j e j i c h tedy dosud dotčena nebyla, a jest proto stížnost bezdůvodna.

Zastupovati však po př. práva kostelního jmění resp. kostela č-ckého není — jak již bylo uvedeno — ve smyslu § 41 cit. zákona věcí st-lů; nemůže se proto nss ke stížnosti dnešních st-lů touto stránkou věci zabývati. Jaká pak bude právní situace st-lů až po př. dojde k úplnému vyčerpání kostelního jmění č-ckého, netvoří předmět sporu.

č. 5394.

C í r k e v n í v ě c i: O ztrátě nároku na zaopatření ze stolního titulu.

(Nález ze dne 18. února 1926 č. 3145.)

V ě c: Dr. František H. v O. proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. taj. Dr. Zd. Materka) o požitky z náboženské matice.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K žádosti arcibisk. konsistoře v Praze ze 27. dubna 1904 byl st-li výnosem místodržitelství z 25. června 1904 zajištěn stolní titul z nábož. matice. Za pozdější st-lovy činnosti jako katechety občanské školy bylo proti němu r. 1913 zavedeno disc. řízení, které skončilo nálezem zšr-y ze . . ., kterým byl st-l uznán vinným přestoupení § 54 ř. z. o školách národních a § 118 řádu škol. a vyuč., jehož se co zatímní katecheta občanské školy dopustil ve směrech v nálezu blíže rozvedených.

Rozhodnutím z 23. února 1924 sdělila zsp st-li, že žal. min. výnosem z 25. ledna 1924 žádost za přiznání zvýšeného stolního titulu z matice nábož. doporučenou arcibisk. konsistoří, aby st-li v cestě milosti požadavek bodu 5) dvor. dekretu ze 7. ledna 1792 byl prominut, vrátilo s tím podotknutím, že nemá v úmyslu jednati o přiznání jakéhokoliv zvýšení zaopatř. požitků z matice nábož. Rozhodujíc o normálních požitcích st-lových, nepřiznala mu zsp nároku na tyto normální požitky vzhledem k tomu, že pro přiznání chybí podmínky stanovené bodem 5) dvor. dekretu ze 7. ledna 1792. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto z důvodů rozhodnutí zsp-é.

O stížnosti nss uvážil: — — —

St-l domáhal se povolení zapoatř. požitků z t. zv. titulu mensae. Nárok duchovních na toto zaopatření byl upraven dekretem dvorské kanceláře ze 7. ledna 1792 (sbírka pol. zákonů Leopolda II. svazek IV. č. 3), kterýžto dekret váže nárok na deficientský plat na řadu podmínek uvedených v cit. dekretu v pěti odstavcích. V pátém odstavci se vyžaduje, aby duchovní »po svém vysvěcení ihned se věnovali správě duší anebo podle potřeby některému veř. úřadu při ústavech školních a vyučovacích a aby byli při správě jich shledáni ve svých mravech za bezzávadné« . . . . . .

Je ovšem pravda, že zsp (a tudíž též žal. úřad) jen zcela povšechně uvedly, že chybí podmínky cit. bodu 5) dvor. dekretu ze 7. ledna 1792. Poněvadž však nebylo nikdy na sporu, že st-l po svém vysvěcení se věnoval správě duší a pak veř. úřadu školskému, je zcela zřejmo, že úřady nemohly dikcí tohoto odůvodnění míniti nic jiného, než že právě st-l neprojevil při správě svého úřadu bezzávadných mravů. Je tudíž odůvodnění nař. rozhodnutí dostatečně podrobné a jasné, aby st-l mohl z něho stanovisko žal. úřadu seznati a proti němu se brániti. — —

Vzhledem k odůvodnění nař. rozhodnutí jdou vývody stížnosti, poukazující na nemajetnost a chorobu st-lovu mimo, a netřeba se jimi vůbec zabývati, poněvadž ani žal. úřad ani zsp nepopírají ani jednu ani druhou tu uvedenou skutečnost, stejně jako neopírají také splnění o s t a t n í c h podmínek uvedených v cit. dvor. dekretu z roku 1792.

Jak již uvedeno, musí žadatel za deficientské zaopatření z nábož. matice ex titulo mensae býti shledán »bezvadných mravů a to při ústavě školském neb vyučovacím«. St-l působil po svém vysvěcení do roku 1909 ve správě duší, pak na veř. školách; jakožto katecheta občanské školy v . . . byl pak shora uvedeným disc. nálezem zšr-y z r. 1914 svého místa z trestu zbaven z důvodů v onom nálezu uvedených; když pak rekurs st-lův do toho podaný byl ministerstvem škol. roku 1922 zamítnut, takže onen disciplinární nález se stal pravoplatným, nelze ovšem shledati nezákonnost a vadnost v tom, když žal. úřad resp. zsp n e shledaly, že st-l při svém někdejším působení ve veř. úřadě školském, skončivším právě uvedeným disc. nálezem, osvědčil bezvadné mravy.

Na tom nemůže nic měniti ta okolnost stížností uváděná, že dvor. dekret z r. 1792 disc. řízení zvláště neuvádí, když právě naopak požaduje zcela všeobecně »bezvadné mravy«, o nichž nelze mluviti při příslušníku kněžského stavu, který ze svého katechetského úřadu byl disciplinárně propuštěn z důvodů shora uvedených.

Po tomto disc. nálezu pak st-l již ve veř. službách školských nepůsobil. Ostatně také jde ze správních spisů, že arcibisk. ordinariát v Olomouci k dotazu býv. min. kultu a vyuč. sdělil přípisem z 10. září 1915, že st-l po celou dobu svého pobytu v arcidiecesi olomoucké se choval způsobem zcela nezávadným, a že arcibisk. konsistoř v Praze, doporučujíc přípisem z 28. srpna 1914 st-lovu žádost za zaopatř. požitky, toliko uvedla, že nemíní se při tom vůbec dotýkati záležitosti, o níž st-l ve svém podání jednal, takže ani tím není dosvědčena nezávadnost st-lových mravů po čas jeho působnosti jako katechety v . . ., nehledě ani k tomu, že autoritativní posouzení st-lových mravů s hlediska bodu 5. dvor. dekretu ze 7. ledna 1792, tedy za účelem povolení deficientského zaopatření z nábož. matice, náleží úřadům státním, jimž přísluší spravovati nábož. matici a povolovati plat deficientský, totiž zsp-é a min. škol.

Č. 5395.

P o z e m k o v á r e f o r m a. — Ř í z e n í p ř e d n s s-e m: Ve stížnosti na nss nelze vytýkati ani, že nejsou dány podmínky pro to, aby zpravení vlastníka o zamýšleném převzetí bylo sloučeno s výpovědí